

äfven deras ögon äro byggda lika väl för det nattliga lifvet, som för lifvet i solljuset; måhända de äfven såsom murmeldjuren sofva under deras mörka, fjorton dagar långa vinter, etc. Detta allt är blott *ett måhända*, låtom oss väl minnas det; men hvad som är obestriddigt är, att naturen ej försummat att på passande sätt rangera åt herrar seleniter, och att, om en af dem komme att tillbringa sin vinter hos oss, han skulle känna sig i högsta grad förvånad öfver detta ofantliga jordklot, som skänker oss så korta dagar och nätter, och som, liknande ett stort barn, nödgar oss att leka kurra gömma under hela vårt lif.

Hvilken mängd gissningar tränga sig ej på oss, huru många idéer uppstiga ej hos oss, när vi tänka på denna månens natur, så olik vår och dock så närbelägen! — på seleniternas lifslängd, — på deras lefnadssätt, deras vakande och deras sömn (om de såsom vi tillbringa en tredjedel af sitt lif i dödens armar), — på deras språk och på deras intellektuella och sedliga värde, — på deras historia, deras idéer, deras samhällen? Hvad äro de, hvad göra de? Tänka de liksom vi? — En allvarlig fråga! Hvarföre skola vi, invånare på jorden (deras herrskarinna i allt, hvad de än må tänka derom!) ej ha någon lösning att ge åt dessa problem? och hvarföre skola vi finna oss nödsakade att stanna vid ett frågetecken?